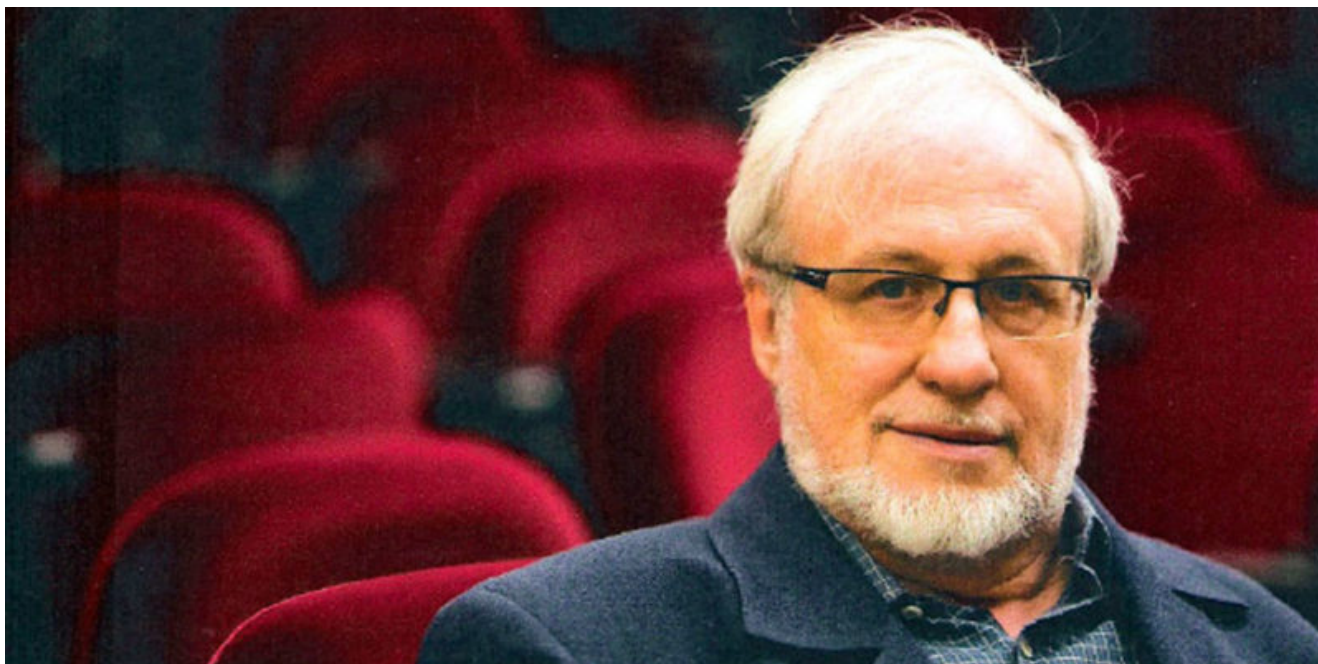

Carles Guinovart, pedagog, compositor i activista musical

La mort de Carles Guinovart per força ha comportat una sotragada profunda a l'ambient musical i no solament musical per causa de la transcendència de la seva trajectòria en la doble faceta de compositor i de pedagog, en les quals va excel·lir al llarg dels darrers quaranta anys.

Nascut

en el si d'una família reincorporada a Barcelona els primers anys de la postguerra civil després d'un obligat exili a França, l'ambient procliu a l'afecte per la música, encara que sense dedicació professional, inclinà el jove Carles vers aquest art en les vessants de la creació i de la pedagogia. Això el menà a una trajectòria que comptà amb el mestratge de noms tan significats en el mestratge musical de la postguerra al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona com Josep Poch –que més tard esdevindria el seu sogre–, Joaquim Zamacois i també Xavier Montsalvatge.

El

premi d'honor d'harmonia, fuga i composició certificà uns mèrits que aviat es traslladarien a la praxi de l'ofici en un aplec de composicions de diverses característiques, a les quals ens referirem tot seguit. El capítol discent, l'amplià a les classes d'Olivier Messiaen al Conservatori Nacional de Música de París. També va participar en l'efervescència dels cursos estivals de Darmstadt: autèntica universitat i alhora santuari laic de pelegrinatge obligat a la cerca de la font dels corrents més rupturistes de l'estètica musical del moment, sota el guiatge de *sacerdots* i *profetes* com Boulez, Ligeti, Stockhausen, Nono, Xenakis, Cage, Hindemith, el mateix Messiaen, Leibowitz, etcètera.

D'aquest

substrat tan consistent de formació, va sorgir una obra no extensa però sí substancial entre les quals destaquen, a l'àmbit del gran format, *Moviment simfònic -Al·legoria*

pitagòrica-

estrenada al Palau de la Música Catalana per l'Orquestra Ciutat de Barcelona el dia 11 de desembre de 1976, dirigida per Antoni Ros Marbà; *Simfonia en dos moviments*, estrenada també al Palau de la Música

Catalana el 20 de desembre de 1980 per la mateixa OCB, sota la batuta del mateix Ros Marbà; *Concert per a piano i*

orquestra, "*Mosaic*" estrenada el 29 d'octubre de 2009 per l'OCB, dirigida

per Michel Decoust, amb interpretació solista de Carme Poch, la seva esposa, a qui estava dedicada la composició. La mateixa OCB, dirigida per Eiji Oue,

interpretà a L'Auditori el 20 de novembre de 2011 l'obra *Klangfarbe*. Encara cal esmentar el poema simfònic *L'àngel de la mort*, inspirat en una obra

de Brueghel, i, ja en camp del format petit o mitjà, una obra especialment notable, *Voyage au fond du miroir*,

per a dotze cordes solistes, que li va valer el Premi Ciutat de Barcelona l'any 1989. Altres obres que cal remarcar: *Arabesc*,

Stella Splendens, *per a guitarra*, etcètera. També va compondre el poema

simfònic *Variacions estilístiques per a cobla*, estrenat per la Cobla Sant

Jordi-Ciutat de Barcelona a la segona edició del cicle Cobla, Cor i Dansa al

Palau l'any 2000, sota la direcció de Ros Marbà, i en la mateixa formació de

cobla, *Suite barroca*, premiada l'any

2003 al Concurs Céret-Banyoles. La seva obra s'ha projectat a diversos països del continent europeu, Israel, els Estats Units, etcètera.

Una

de les característiques del conjunt de la seva producció és la fermesa i consistència de morfologia: són obres ben construïdes, ben estructurades, fonamentades en una introspecció intel·lectual aprofundida, que alhora exhibeixen la solidesa d'un ofici dominat i també d'una gran honestedat en el sentit de no fer concessions a cap credo estètic aliè a les seves afermades conviccions.

Però

potser allò que ha donat un relleu més intens a la seva carrera ha estat la dedicació a la pedagogia sobre la base d'una dilatada trajectòria com a catedràtic de composició i orquestració al Conservatori Superior Municipal de Música, des d'on afermà un considerable prestigi que el portà a ser cridat per diverses instàncies pedagògiques prestigioses de l'Estat, com és el cas, entre d'altres, de l'Escuela Superior de Música Reina Sofia, o l'Escuela Superior de Música del País Basc, Musikene, i els darrers anys com a professor de composició a l'ESMUC.

Eren

especialment estimats els seus coneixements sobre anàlisi musical. I en aquest sentit cal fer esment de l'atenció que prestà a l'estudi del *Mikrokosmos* de Béla Bartók, obra de base pedagògica per a piano que segons ell constituïa la síntesi perfecta del llenguatge del compositor hongarès, també el seu principal corpus pedagògic i resum de tot l'univers musical. Segons el que explicava en un article publicat a la revista «Sonograma», a través d'aquesta obra es podia extreure un gran estudi estilístic. Justament el tema de l'anàlisi musical va centrar el discurs

d'acceptació de membre de l'Acadèmia de Belles Arts Sant Jordi, l'any 2005, sobre el tema "A l'entorn de l'anàlisi musical", discurs en el qual no van mancar les citacions a l'esmentada obra de Béla Bartók.

Persona

d'una cultura humanística profunda, amb un ampli camp d'interessos culturals, va ser molt més que un compositor i pedagog. S'implicà en iniciatives tan rellevants com el Curs Internacional de Música de Girona, del qual va ser impulsor, o bé en la fundació de l'Associació Catalana de Compositors, de la qual va ser vicepresident en el període 1982-1984.

Un

esment d'una significació especial per a aquesta Revista és que va ser membre de l'equip promotor d'una publicació musical, projecte que en produir-se al mateix temps que l'Orfeó Català es disposava a recuperar la «Revista Musical Catalana», s'hi va fondre; hi participaven, entre d'altres, juntament amb ell mateix, Josep Casanovas, Enric Gispert, Sílvia Gasset, Josep Maria Mestres Quadreny, Maria Ester Sala i qui signa. Carles Guinovart va ser membre especialment actiu durant nombrosos anys del Consell Editorial i col·laborador en el seu contingut.

A

part, i encara que això no acostumi a figurar mai en els resums *hagiogràfics*, va ser una persona d'un gran sentit de la dignitat en tot tipus de relacions personals, en primer lloc amb el nucli familiar i també amb les amicals, amb un fons de pensament progressista ben arrelat en el país. I si em permeten l'expansió personal, un amic molt estimat.